

A Fővárosi Ítéltábla a Bitá-Petrik Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Kajtár, Takács, Hegymegi-Bakonyi, Baker & McKenzie Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen jogosulatlan számlakibocsátás megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. szeptember 22. napján kelt 7.G.40.288/2015/7. számú ítéletével szemben a felperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 250.000 (kettőszázötvenezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási költséget, valamint az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. III. törvény (továbbiakban: Pp.) 123. §-ban foglaltak alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes a kereseti kérelemben megjelölt jóváíró számlák kibocsátására nem volt jogosult. Tényként adta elő, hogy az alperestől átvett, de nem eladott autókat az alperesnek visszaértékesítette, ezért maga volt jogosult számlákat kiállítani az alperes felé az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (továbbiakban: Áfa törvény) 159. § (1) bekezdésében foglaltak szerint. Ezzel szemben az alperes állított ki számlát az ügyletről, ilyen módon a számlákban feltüntetett összeg 27%-ának erejéig áfa fizetési kötelezettsége keletkezett.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, Kifejtette, hogy a megállapítási kereset előterjesztésének feltételei nem állnak fenn. A felperes keresete nem jogmegóvásra irányul, a jogvédelem szükségessége vele szemben nem áll fenn abban a kérdésben, hogy a felperesnek van-e, és milyen mértékű áfa fizetési kötelezettsége. A felperes a per megindításával egy adójogviszonyt kíván befolyásolni. Az adókötelezettség fennállásának, az adó mértékének megállapítása azonban az adóhatóság hatáskörébe tartozik.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte arra, hogy fizessen meg az alperesnek 635.000 forint perköltséget, továbbá az államnak a NAV felhívására 1.500.000 forint illetéket.

Tényként rögzítette, hogy a peres felek 2013. június 1. napi hatállyal megállapodást kötöttek Ford termékek szállítására, elsődlegesen gépkocsik forgalmazására. A felperesnek a márkakereskedővel

kötött szerződése 2015 márciusában megszűnt. Az alperes 2014 évben közel 100 db autót szállított a felperes számára, az ehhez kapcsolódó számlákat kibocsátotta. A felperes 43 db autót nem tudott értékesíteni, az alperes azokat elszállította és jóváíró számlákat állított ki, összesen 237.859.399 forint értékben.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolása szerint a Pp. 123. §-ában foglaltak alapján azt kellett vizsgálnia, hogy fennáll-e a megállapítási kereset előterjesztésének azon feltétele, hogy a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása szükséges. E körben megállapítható, hogy ha az alperes által kibocsátott számlák szerint a felperesnek fizetési kötelezettsége keletkezett akár az alperessel, akár - az általános forgalmi adó tartalomra tekintettel - a NAV-val szemben, akkor az alperes vagy a NAV által indított eljárásban hivatkozhat arra, hogy az alperes a számlákat jogszabálysértően bocsátotta ki. Nincs tehát az alperessel szemben olyan jogi érdeke, amely megóvására a megállapítási kereset alkalmas. Amennyiben a számlák alapján a NAV áfa kifizetési kötelezettséget ír elő a számára, úgy a jogvédelem szükségessége nem az alperessel, hanem a NAV-al szemben áll fenn. A megállapítási keresetnek Pp.-ben foglalt feltételei a fentiek szerint nem állnak fenn.

Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak kereseti kérelme szerinti megváltoztatását és az alperes perköltségben marasztalását kérte.

Hangsúlyozta, hogy a kereset nem annak a megállapítására irányult, hogy fizetési kötelezettsége keletkezett-e vagy sem, hanem annak az ítéleti megállapítását kérte, hogy az alperes nem volt jogosult a számlák kibocsátására az Áfa törvény alapján. A felek közötti szerződés szerint az el nem adott 43 autót az alperes részére visszaadta, azaz neki kellett volna a számlákat kibocsátani, nem pedig fordítva. Nem vitatta, hogy az áfa fizetési kötelezettség elbírálása az adóhatóság hatáskörébe tartozik.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokai alapján. Kifejtette, hogy a polgári perbíróságtól nem kérhető annak megállapítása, hogy az Áfa törvénynek megfelelően vagy annak megsértésével állította-e ki a számlákat. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felperes a perrel egy adójogviszonyt kíván befolyásolni, amelyre a Pp. 123. §-a nem ad lehetőséget. Vele szemben a jogvédelem szükségessége nem áll fenn abban a kérdésben, hogy a felperesnek van-e és milyen mértékű áfa fizetési kötelezettsége. Az adójogviszony keretében értékelhető az is, hogy az Áfa törvénnyel összhangban, jogszerűen állította-e ki a jóváíró számlákat.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, érdemi döntésével és annak jogi indokolásával az ítéletmaradékát maradéktalanul egyetért és utal a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet helyes indokaira. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat rá csak a következőkre.

A felperes a perben tényként azt állította, hogy az alperessel kötött szerződés alapján az alperes visszavásárolta tőle a gépkocsikat, ezért nem állíthatott volna ki számlát. Ezt valójában neki kellett volna megtennie, ilyen módon áfa fizetési kötelezettsége sem keletkezhetett. Nem jelölt meg azonban olyan jogot, aminek a védelme érdekében szükséges lenne a kereseti kérelem szerinti megállapítás figyelemmel arra is, hogy az alperes nem érvényesített igényt a perbeli ügyletből eredően vele szemben. Jóváíró számla kibocsátásának jogosultsága - az áfa törvénynek való megfelelése -, adójogviszony keretében értékelhető és ennek alapján a felperes áfa fizetési kötelezettsége is az adóhatóság hatáskörébe tartozik. A közigazgatási jogviszonyból eredő kötelezettséghez kapcsolódó megállapítási per polgári ügyben eljáró bíróság előtt nem kezdeményezhető. Helyesen hivatkozott az alperes az ebben a körben kialakult bírói gyakorlatra. A

felperes szükség esetén a NAV előtti - közigazgatási - eljárásban védekezésként hozhatja fel az alperes számlakiállítási jogosultságának hiányát. Nincs tehát olyan védelemre szoruló joga, amely miatt a Pp. 123. §-ában foglaltak szerint megállapítási kereset előterjesztésének lenne helye.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai alapján a Pp. 253. § (2) bekezdésében foglaltak szerint helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes köteles az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdésében foglaltak alapján. A perköltségnek az ügyvédi munkadíjra vonatkozó részét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdésében foglaltak alapján állapította meg. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt - a pertárgyértékéhez igazodó - 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a felperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni az állam javára.

Budapest, 2016. év június hó 2. napja

. Sándor Ottó s.k.
a tanács elnöke

. Ócsai Beatrix s.k.
előadó bíró

. Buglyó Gabriella s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő